

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **PLAY & WIN R.D. a.s.**, IČ 25168606, se sídlem České Budějovice, Vrbenská 511/25a, zastoupeného Mgr. Janem Aulickým, advokátem se sídlem Český Krumlov, Za Tiskárnou 327, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary – Dvory, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **28.8.2013, č.j. 543/LP/13,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2013, č.j. 543/LP/13 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 28.3.2013, č.j. OF/30751/13/34573/Sch (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku na správním poplatku za vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 28.1.2011 povolil správní orgán na základě žádosti žalobce ze dne 6.12.2011 provozování 6 ks výherních hracích přístrojů V herně Joker, Staré náměstí 27, Sokolov v období od 1.1.2012 do 30.6.2012. Rozhodnutím téhož úřadu ze dne 28.12.2011 povolil správní úřad na základě žádosti žalobce ze dne 6.12.2011 provozování 11 ks výherních hracích přístrojů v herně Golden, Staré náměstí 27, Sokolov. Za tato povolení byl žalobci vyměřen poplatek dle položky 21 písm. c) sazebníku správních poplatků zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31.12.2011, v celkové výši 96.000 Kč, za první povolení v herně Joker a 176.000 Kč za druhé povolení v herně Golden. Tento poplatek žalobce také řádně zaplatil. Následně však došlo ke změně koncepce zpoplatňování povolování provozování výherních hracích přístrojů, a to v souvislosti s přijetím zákona č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa, v důsledku jehož přijetí došlo s účinností od 1.1.2012 také ke změně zákona o správních poplatcích, a to konkrétně také ke změně položky 21 sazebníku a od 1.1.2012 činí poplatek za přijetí žádosti o vydání povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry částku 5.000 Kč, tj. při povolení provozování specifikovaného počtu výherních hracích přístrojů na uvedené období, měl činit správní poplatek celkem částku o 91.000 Kč nižší za povolení v herně Joker a částku o 171.000 Kč nižší za povolení v herně Golden, o jejíž vrácení žalobce také žádala podle § 7 odst. 2 zákona o správních poplatcích, neboť o tuto částku zaplatil na poplatek více, než činí sazba stanovená v sazebníku. Žádosti o vrácení přeplatku na správním poplatku však nebylo vyhověno. Žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Napadené rozhodnutí lze shledávat rovněž jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nijak blíže neuvádí a nezdůvodňuje, z jakého důvodu a na základě jakých skutečností a argumentů žalovaný dospěl k tomu, že odvolání není důvodné, tj. že bylo zamítnuto. Dále je v odůvodnění napadeného rozhodnutí stejně jako v prvoinstančním rozhodnutí odkazováno na čl. LXXVIII přechodných ustanovení zákona č. 458/2011 Sb., kde je uvedeno, že: *„bylo-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, zahájeno přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti či VII tohoto zákona.“* Odkaz na citované intertemporální ustanovení považuje žalobce za nepřipadný a uvedené ustanovení je nezákonné a porušující základní práva a princip právní jistoty. Podle citovaného ustanovení se totiž subjekty žádající o vydání povolení k provozu výherních hracích přístrojů na shodnou dobu, tj. na období roku 2012, mohou ocitnout ve zcela rozdílném postavení a za povolení provozování výherních hracích přístrojů platit diametrálně odlišný správní poplatek, přestože jejich žádost, sníž je spojeno zahájení řízení, může časově fakticky dělit pouze několik hodin či dokonce minut. Tj. například reálně mohlo dojít k tomu, že jeden subjekt podal žádost na konci prosince 2011 (např. dne 31.12.2011) a druhý subjekt až na začátku ledna 2012 (např. dne 1.1.2012) a právě okamžik podání žádosti, resp. okamžik zahájení řízení o takové žádosti, je podle citovaného ustanovení rozhodným pro vyměření správního poplatku. Prakticky tak dochází k tomu, že subjekty, kterým bylo povoleno provozování výherních hracích přístrojů na stejnou dobu, platí za toto povolení zcela rozdílné částky. Podle citované úpravy je dokonce zcela nerozhodné, kdy bylo povolení vydáno, či zda subjektu, který podal žádost až po 1.1.2012, bylo např. povolení vydáno před vydáním

povolení subjektu, který podal žádost před 31.12.2011. Dále podle § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Toto fakticky také znamená, že výše poplatku za vydání povolení k provozu výherních hracích přístrojů, může také do jisté míry záviset na okolnostech nezávislých na vůli žadatele či na náhodě. Je-li okamžik zahájení řízení vázán na doručení žádosti, je okamžik zahájení řízení závislý např. také na rychlostech doručování písemností a prakticky tak může dojít k situaci, že žádost podaná před 31.12.2011 (ke konci měsíce), může dojít správnímu orgánu jak před 31.12.2011, tak i po 1.1.2012. Okamžik tohoto doručení má pro žadatele s ohledem na výši poplatku za vydání povolení k provozu výherních hracích přístrojů v souvislosti se změnou výše poplatku zcela fatální důsledky, když je dle citovaného přechodného ustanovení rozhodný okamžik zahájení řízení, aniž by bylo zohledněno, na jakou dobu či pro jaké období se povolení k provozování výherních hracích přístrojů vydává. Okamžik zahájení řízení není navíc spojen pouze s doručením jakémukoliv správnímu orgánu, ale účinky zahájení řízení jsou spojeny pouze s dojitím žádosti věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Tj. pokud by žádost byla podána před koncem roku 2011 orgánu, který není věcně nebo místně příslušný a v souladu s předpisy správního práva by byla následně postoupena věcně a místně příslušnému orgánu, byl by okamžik zahájení řízení spojen až s tímto postoupením a opět by tato okolnost měla pro žadatele s ohledem na výši poplatku fatální důsledky, pokud by k postoupení došlo až po 1.1.2012. Citované přechodné ustanovení čl. LXXVIII zákona č. 458/2011 Sb., tak zcela uměle váže výpočet výše poplatku za vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů na okamžik zahájení řízení. Citované ustanovení zcela ignoruje rozhodné okolnosti, kterými je v případě určení výše poplatku především období, na něž je poplatek vyměřen, resp. období, k němuž se žádost o povolení výherních hracích přístrojů a vztahuje a na které má být povolení k provozování VHP vydáno. Dva subjekty, kterým je vydáno totožné povolení na totožné období, které navíc může být vydáno i ve stejný den, tak mohou být zcela nelogicky povinny hradit poplatek v rozdílné výši, což znamená naprostou nerovnost a nerovnováhu v právech. To znamená, že subjekt, který podal řádně žádost o vydání povolení k provozování VHP před 31.12.2011 věcně a místně příslušnému správnímu orgánu je na základě citované úpravy znevýhodněn oproti subjektům, které např. žádost podaly vadně či oproti subjektům (např. novým provozovatelům VHP), které žádost podaly poprvé až po 1.1.2012, přestože ve všech uvedených případech je žádáno o vydání povolení k provozování VHP na totožné období, tj. na období roku 2012, resp. jeho část. Uvedené přechodné ustanovení je nezákonné, protiústavní a porušuje princip, právní jistoty a zakládá nejistotu v právech u subjektů, jimž je fakticky vydáváno totožné povolení na totožné období, neboť různé subjekty mohou být na základě přechodného ustanovení a kritérií, na něž zákonodárce navázal časové účinky nové zákonné úpravy, znevýhodněny a postiženy povinností platit poplatek za povolení provozování VHP v odlišné a vyšší částce, než subjekty jiné, které svoji žádost o vydání povolení k provozování VHP doručili příslušnému správnímu orgánu až po 1.1.2012. Správní orgány měly přijmout takový výklad, který šetří smysl a podstatu základního práva, v daném případě práva na legitimní očekávání a právní jistotu. Správní orgán však dospěl k nesprávnému a nezákonnému rozhodnutí, aniž by se snažil odstranit nedostatky výše citované právní úpravy, která je v rozporu s principem legitimního očekávání a právní jistoty. Správní orgán se navíc v konkrétním případě nezabýval úvahami, na základě kterých by mohl učinit řádné rozhodnutí a své rozhodnutí náležitě neodůvodnil. Žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze mechanicky zkopíroval část argumentace žalobce a nijak se blíže nezabýval okolnostmi a důvody, které žalobce

v odvolání uváděl. Žalovaný dále bez jakéhokoliv zdůvodnění konstatoval, že odvolání žalobce není důvodné a pouze zopakoval citaci čl. LXXVIII, tj. přechodných ustanovení zákona č. 458/2011 Sb., a že prvostupňový orgán postupoval v souladu s tímto zákonem. Rozhodnutí žalovaného neobsahuje řádné odůvodnění a žalovaný se nijak nezabýval odvolacími důvody a mými argumenty a rozhodnutí žalovaného je tak zcela nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítl, že v rozporu s ustanovením § 36 odst 3 správního řádu mu před vydáním rozhodnutí ve věci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále uvedl, že je třeba přihlídnout rovněž k zásadě předvídatelnosti práva pro adresáty právních norem. Z chronologie vydání zákona č. 458/2011 Sb., který uvedené zpoplatňování změnil je zřejmé, že zákon byl schválen zákonnou procedurou 20.12.2011, platnosti nabyl dne 30.12.2011 a účinností dne 1.1.2012. I s ohledem na minimální legisvakanci lhůtu se adresát právní normy nemohl chovat v souladu s touto normou a nemohl uvažovat o změně legislativy.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v žalobě uplatňuje naprosto stejné námitky, které již vyjádřil v rámci odvolacího řízení. Žalovaný proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se těmito námitkami náležitě zabýval. Žalovaný konstatoval, že zásadně nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí nebylo přezkoumatelné, ani s tím, že se žalovaný dostatečně nezabýval námitkami žalobce v odvolání uplatněnými. Žalovaný je toho názoru, že v odůvodnění byly řádně vypořádány všechny žalobcem uplatněné námitky. K námitce žalobce, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil žalobci vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, žalovaný uvádí, že se správní řád v rámci daňového řízení neužije (srov. § 262 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění). Ostatně daňové řízení má oproti řízení správnímu velmi výrazná specifika, a tudíž některé postupy správního řádu by v daňovém řízení nenalezly uplatnění; odvolací orgán v rámci daňového řízení seznámí daňový subjekt se zjištěnými skutečnostmi a důkazy tehdy provádí-li v rámci odvolacího řízení důkazy (srov. § 115 odst. 2 daňového řádu). Odvolací orgán však v rámci odvolacího řízení žádné důkazy neprováděl.

IV.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

Mezi účastníky spornou otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud. Učinil tak ve svém rozsudku ze dne 3.4.2013, č.j. 1 Afs 98/2013 – 41 (dostupný na www.nssoud.cz). Soud

se se závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, zcela ztotožňuje. Z pohledu těchto závěrů je nutné považovat žalobní námitky žalobce za nedůvodné. Dlužno doplnit, že rozsudek Nejvyššího správního soudu se přímo týkal žalobce, když v řízení vystupoval také v pozici žalobce.

Nejvyšší správní soud v rozudku uvedl, že „podle položky 21 písm. c) přílohy zákona o správních poplatcích, ve znění účinném do 31.12.2011, byla výše správního poplatku za vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje na nejdéle 6 měsíců v kalendářním roce 16000 Kč. Zákon č. 458/2011 Sb., o změně zákona souvisejícího se zřízením jednoho inkasního místa, ve své padesáté deváté části novelizoval některá ustanovení zákona o správních poplatcích. Změněna byla mj. položka 21 sazebníku, který je přílohou zákona o správních poplatcích. V důsledku této změny došlo ke změně koncepce správních poplatků týkajících se povolování loterií a jiných podobných her. V novele byla rovněž zařazena přechodná ustanovení v čl. LXXVIII. Ten v odst. 1 stanovil, že byla-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, zahájena přede dnem nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona, postupuje se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti článku VII tohoto zákona. Článek VII zákona č. 458/2011 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 1. 2012“. Nejvyšší správní soud dospěl k jasnému závěru, že „pokud tedy byla řízení o povolení k provozování výherních hracích přístrojů ve smyslu položky 21 písm. c) přílohy zákona o správních poplatcích zahájena před 1.1.2012, musela být na základě citovaného přechodného ustanovení vydávaná povolení zpoplatněna podle zákona o správních poplatcích ve znění účinném přede dnem 1.1. 2012. Tento výklad je jednoznačný, o nějakém formalismu tu nelze hovořit. Není na místě ani aplikovat zásadu *In dubio mitius*, neboť žádné pochybnosti o obsahu právní normy nevystaly“.

Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „klíčovou otázkou je tedy stěžovatelkou tvrzená protiústavnost intertemporální normy obsažené v čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb. Přesně k tomu totiž stěžejní námitky stěžovatelky míří. Jen pro pořádek soud uvádí, že se samozřejmě nezabýval (slovy stěžovatelky) „nezákonností“ tohoto zákonného ustanovení, neboť „nezákonnost“ zákona je pojmově vyloučena. Dle čl. 95 Ústavy má obecný soud povinnost předložit věc Ústavnímu soudu vždy, dospěje-li k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem. Stěžovatelka se domnívá, že zákonodárce zakotvil intertemporální pravidla takovým způsobem, že způsobují nestejné působení právní normy na její různé adresáty, čímž je prý narušena jejich právních jistota a založena jejich nerovnost v právech a povinnostech. K tomu nutno především zdůraznit, že aplikace různých právních norem na srovnatelné případy v závislosti na tom, kdy se udála rozhodná právní skutečnost (zde započetí řízení), je přímo podstatou intertemporálních norem. Koncepce nyní posuzované intertemporální normy, podle níž se starý právní režim plně uplatní na žádosti podané přede dnem účinnosti nového zákona, je pravidelnou součástí procesních i hmotněprávních norem. Princip vyjádřený v napadeném čl. LXXVIII odst. 1 je ostatně zákonu o správních poplatcích vlastní již od jeho schválení v roce 2004 (viz § 11 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích). Stanovisko stěžovatelky v podstatě zpochybňuje ústavnost valné části intertemporálních norem, které by podle jejího názoru porušovaly princip rovnosti. Takovýto výklad je však absurdní. Ústavní soud mnohokrát

odmítl absolutní chápání principu rovnosti, přičemž zdůrazňoval, že rovnost občanů nelze chápat jako kategorii abstraktní, nýbrž jako rovnost relativní, jak ji mají na mysli všechny moderní ústavy [srov. již nálezy ÚS ze dne 17. 5. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 36/93 (N 24/1 SbNU 175; 132/1994 Sb.)]. Zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii subjektů oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonnodárce má značný prostor k úvaze ohledně rozlišovacího kritéria pro jinak srovnatelné skutkové situace v případech časového střetu nové a staré právní úpravy [srov. z nedávné judikatury zejména nálezy ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (N 102/65 SbNU 367; 220/2012 Sb.), zdanění elektřiny z fotovoltaických (solárních) elektráren]. Uvedené platí tím spíše, že posuzování koncepce daňového zatížení a správních poplatků náleží zákonodárci, přičemž do této politiky státu může moc soudní zasáhnout jen na základě striktně vymezených podmínek [viz např. nálezy ÚS ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08 (N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.), ústavnost daně z převodu nemovitostí]. Z ústavního principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy), jakož i z ústavního vymezení zákonodárné moci (čl. 15 odst. 1 Ústavy) pak plyne pro zákonodárce relativně široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní [srov. nálezy ÚS ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03 (N 113/34 SbNU 165; 512/2004 Sb.), změna sazeb zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu]. Soud proto ani nemohl namísto zákonodárce posuzovat rozumnost nastavení intertemporální normy. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že dva různí provozovatelé toho samého počtu výherních hracích přístrojů mohli za povolení k jejich provozu v roce 2012 zaplatit na správním poplatku diametrálně rozdílné částky. Změna v legislativě, jež toto způsobila, však nebyla svévolná. Zákonnodárce stanovil legitimní rozlišovací kritérium, tj. moment zahájení řízení o povolení provozování výherních hracích přístrojů. Toto kritérium je neutrální povahy a zjevně nediskriminuje ve vztahu ke konkrétním osobám. Proto Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru o rozporu čl. LXXVIII odst. 1 zákona č. 458/2011 Sb. s ústavním pořádkem. Neshledal tedy důvod k podání návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR na jeho zrušení, resp. Na vyslovení jeho protiústavnosti. Stěžovatelka rovněž argumentuje, že intertemporální pravidlo je v rozporu s požadavkem právní jistoty. Zdejší soud k tomu jen stručně uvádí, že právní jistota stěžovatelky nemohla být v tomto případě narušena, neboť interpretované ustanovení je naprosto jednoznačné“.

Ze srovnání závěrů, o které je opřeno odůvodnění napadeného rozhodnutí se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud, vyplývá, že žalovaný nijak nepochybil, když odvolání žalobce z těchto důvodů zamítl. Jeho právní závěry byly zcela správné.

Žalovaný svůj právní názor na věc a nedůvodnost odvolacích námitek podrobně rozvedl na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobce s těmito závěry následně polemizoval v žalobě. Nelze tudíž dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný se nemohl dopustit ani porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Jednak proto, že na základě ustanovení § 262 daňového řádu, podle kterého při správě daní se správní řád nepoužije, se toto ustanovení na řízení před správními orgány nevztahovalo, jednak proto, že mezi účastníky nebyla nijak sporná otázka skutková, nýbrž totliko otázka právní. K jejímu vyřešení nebylo nezbytné provádět žádné dokazování. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je

prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán neprováděl za účelem vypořádání odvolacích námitek žalobce dokazování ani nedospěl k názoru odlišnému od názoru prvoinstančního orgánu, nebylo jeho povinností „*dát před vydáním rozhodnutí žalobci možnost ve věci se vyjádřit k podkladům rozhodnutí*“.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl důkaz napadeným rozhodnutím ani správními spisy prvoinstančního orgánu a žalovaného, neboť provedení těchto důkazů nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby. Skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ani jeho obsah nebyl mezi účastníky sporný. Stejně tak jako průběh správního řízení.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. ledna 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová